

Stort besök: Zarah Leander med Joseph Goebbels och riksfilmintendent Fritz Hippler under inspelningen av Ufa-filmen "Till främmande strand"

propagandaminister konstatera: "De ekonomiska framgångarna med henne är enorma!"³⁶

I "Habanera", sin andra Ufa-film, försmäktar Zarah melodramatiskt i ett olyckligt äktenskap under Puerto Ricos glödande sol, tills hennes befriare uppenbarar sig i gestalt av en svensk läkare. På den långa vägen till insikten att nordiska människor trivs bäst med sina likar och det därav följande lyckliga slutet sjunger hon den vilda och sorgsna visan "Jag hört i vindens sus en gång". Filmen fick premiär den 18 december 1937.

Den sista resten av skepsis förvandlades till vild entusiasm för ministern när pjäsen "Tillbaka till hemmet", efter ett drama av Hermann Sudermann, filmades i "tidens anda" – den första

tyska spelfilmen i färg – och blev en kassasuccé. Fram till Tredje rikets undergång hade 28 miljoner människor sett den sentimentala filmen, där Zarah Leander spelade en sångerska som förskjuts av sin far (Heinrich George) på grund av ett utomäktenskapligt barn. Till slut kommer emellertid den hårdhjärtade fadern till insikt om att kärlek är viktigare än borgerlig moral. Filmen slutar till tonerna av Johann Sebastian Bachs Matteuspassion. Zarahs röst svävar ovanför kören medan glädjetårar strömmar över morfaderns ansikte när han håller sitt barnbarn i famnen.

Regissören och ljudfilmsspionjären Carl Froelich fick regipriset på Biennalen i Venedig för filmen, som hade premiär den 25 juni 1938. "Tillbaka till hemmet" väckte stor uppmärksamhet även i fackkretsar och motsvarade precis NS-makthavarnas föreställningar. Historien om sångerskan, som efter många år i exil "kom hem till riket", erbjöd underhållning för en bredare publik och glömde heller inte bort att poängtera en national-socialistiskt idé: den lagstadgade jämställdheten mellan barn födda inom respektive utom äktenskapet. Syftet var att öka födelsetalen i Tyskland.

Förtjust skickade Joseph Goebbels, som nu blivit Leanderbeundrare, fyrtio röda rosor till skådespelerskan och inbjöd henne till ett personligt samtal. "Bakom det stora, stora bordet i det stora, stora rummet satt den lille, lille mannen", skämtade Zarah Leander och Goebbels strålade. Vid avskedstagandet undrade han en smula förläget: "Ert namn, fru Leander, tycks mig något judiskt: Zarah?" Trots detta skulle den storväxta divan och den korte propagandaministern med tiden bli i det närmaste vänner. Långt efter Tredje rikets fall betonade Zarah Leander alltid i intervjuer, hur mycket hon hade uppskattat filmindustrins högste chef. "Man kan säga vad man vill om mig. Men Goebbels var en högtintressant man och hade mycket humor och stor förståelse ... det som han gjorde för övrigt, är inget som angår mig ..."³⁷ Även på det yrkesmässiga området kom propagandaministern och divan bra överens. Hon var gäst